

Epävarmuudesta ja vaarasta

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani; [Teoblogi](#)

Kun olen kuunnellut joudun vastuuseen siitä miten elän todeksi kuulemani. Ja tiedän etten voi vältyä epäonnistumisilta. Minä kun haluan aina onnistua ja saada taputuksia pääläelle.

Voi, sittenhän meitä on ainakin kaksi.

Esimerkiksi kun tänään 45-vuotis syntymäpäivänäni heräsin luin sähköpostissa onnitteluviestin Yngve-veljeltäni ja Ylleltä, joka on Eestin puolella auttanut meitä järjestämään kursseja Virolaisille. Se ei riittänyt minulle, joten päätin tilata vähän lisää taputuksia ja lähetin sähköpostissa hätäviestin noin kolmellekymmenelle ystävälle. Uhkasin, että jos en puoleenyöhön mennessä saa vähintään kymmenen onnittelua istun koko yön kirjoittamassa kirjaa.

No tulihan niitä ihan tarpeeksi, joten pidän lupaukseni, enkä kirjoita kirjaa vaan pientä viestiä sinulle – teille kaikille.

Mutta se, mitä sanoit vastuusta ja epäonnistumisen mahdollisuudesta, on kyllä ihan totta. Vastuu kuullulle vastaamisesta on huikea ja vaikka elämä ei olekaan mikään ristisanatehtävä jossa joka ruudulle täytyy *“kuulla”* oikea sana, niin silti voin aina erehtyä myös Jumalan tahdon kuulemisessa. Varmuuteni voi olla korkeintaan henkilökohtaista vakuuttuneisuutta, *“pyhää epävarmuutta”*, niin kuin Buber sanoi. Sitä uskossa eläminen minusta on. Totuuden löytämisestä ei ole mitään takeita, mutta usko ja luottavaisuus on kuitenkin ainoa tie maisemiin, jossa totuuden henkäys on edes aavistuksen omaisesti tunnistettavissa.

Joskus en edes olen varma siitä että minun vastaukseni on todella aidosti minun vastaukseni, eikä vain sisäistettyjen vanhojen mallien seuraamista, itseni vierestä elämistä.

Kaiken lisäksi epäonnistun siinäkin mistä ole varma ja vakuuttunut. Miten ihmeessä uskallamme antautua tällaiselle tielle, jos emme samalla anna sydämemme lohdutusta ja inspiroitua rakastavasta armosta?

Jumalan valtakunnan etsiminen on vaarojen ja suurten riskien etsimistä, ainaisen uuden alkamisen ja uuden tuleamisen tavoittamista. Vaikka se kuulemma on uskon, toivon ja rakkauden valtakunta, se elää epäluottamuksen, toivottomuuden ja hylkäämisen maailmassa. Vetäytyminen täydelliseen luottamattomuuteen, kyynisyyteen ja kylmyyteen tuntuisi paljon turvallisemmalta vaihtoehdolta. Siinä valtakunnassa ei ole mitään vaaroja jäljellä. Kaikki vaarat ovat jo toteutuneet. Jäljelle jää vain epäpyhä turvallisuus.

Vaara on ovi todellisuuden ytimeen. Turvallisuus on muuri sitä vastaan. Onko siinä mitään ihmeellistä jos annamme kätemme ja sydämemme turvallisemmalle kumppanille? Jälkeenpäin luomme vain haikeita silmäyksiä tuolle vaaralliselle rakastajallemme, joka kutsui meidät kulkemaan ennakoimattomia maisemia.

Jeesus kuoli *“miksi”* kysymys huulillaan. Hän antautui mitätöitäväksi. Mitä Hänen seuraamisensa merkitsee?

Tosin se ei todistajien mukaan ollut hänen viimeinen sanansa. Kaikkien kysymysten keskellä hän sanoi:

“Sinun käsiisi minä annan henkeni.”

Luottamuksen kanssa voi elää ja kuolla vastaamattomienkin kysymysten kanssa.